

БОРБА®

НИКОГА

ВЕЧЕ

СЕПТЕМВРИ

BORBA®
PUBLISHED BY THE BULGARIAN NATIONAL FRONT, INC.
SEPTEMBER, 2012

Вулканът се надига

Години вече беснѣте, палачи.
Презрѣхте вий достойнство и честъ.
Години вече свидна майка плаче,
изгубила сина си безъ знакъ и вестъ.

А днесъ отъ мечь и злоба пакъ пияни,
съ бичъ въ рѣка надъ изтерзанъ народъ,
ще виете по стѣди и мегдани,
ще чествате погромъ, а не възходъ.

Ликувайте надъ бащино огнище.
Съ кръвъ покрихте родната страна,
направихте отъ нея пепелище,
издигнахте желѣзната стена.

Но вижте какъ ечи вулканътъ мощенъ,
бучи, надига се, готовъ.
Съ своята лава – гнѣвъ народенъ,
да сложи край на робския хомотъ.

И тукъ, далечъ отъ скѣпа намъ родина,
за утрешната света свобода,
безъ отдихъ день, месецъ и година
ще се боримъ, не ще склонимъ глава.

Ню Йоркъ, септемврий 1959 г.

*Радославъ Поповъ, младъ български писателъ,
наскоро пристигналъ въ Америка отъ лагеритъ въ Гърция*

ИЗДАНИЕ НА ЦЕНТРАЛНИЯ УПРАВИТЕЛЕНЪ СЪВЕТЪ НА БЪЛГАРСКИЯ НАЦИОНАЛЕНЪ ФРОНТЪ, Инк.

Published by the Central Executive Board of the Bulgarian National Front, Inc.
708 Florence, Park Ridge, ILL 60068, USA, Chicago

www.bnfront.com

+Д-ръ Иванъ Дочевъ – основателъ
+Д-ръ Георги Папниковъ – редакторъ

Редактура комитетъ

Година 61, брой 5

Книжка двеста и трета

Септември 2012

Ние отново сме на барикадите!

Живеем в изключително динамично време. Политическите и икономическите облаци над родината ни се съствят. В ход са да обгърнат китните ни поля и долини и отново в мрак да битува изстрадалият ни народ. Това не зависи и няма да зависи от времето, а само и единствено от всенародната гражданска съвест и активност.

Вземайки на въоръжение **опита, придобит от халюцинациите ни преди 22 години**, да вярваме и оставим в ръцете на довчеращите си тиранни „човекоядци“ да ни преведат през дебрите на прехода към гражданско общество и демокрация, явно претърпя фиаско, което трябва да ни отвори очите.

Наложително е днес с отговорност и критичност към идващите след нас да подходим с разум и да не им оставим родината ни обрасла с тоталитарни плевели, вследствие некадърността ни да я прочистим навреме. Скоро ще дойде времето, когато със собствени сили и средства, без чужда помощ, ще имаме условия да направим това и да не оставим нито един стрък, който да създаде условия за буренясването ѝ отново. Ако не осъзнаем тази своя отговорност и сериозно не се заловим с подготовка на условията за този ден, това, което ни очаква, е **новата**

Българската Телота

българска Голгота. Пътят на тоталитарното управление в България при 45-годишната комунистическа власт не ни отведе пряко към нея тогава, но сега, когато икономически, финансово и политически вече 22 години се упражняват същите (и техните синове, гъщери и внуци), видимо опасността е многократно по-голяма.

Жребецът (българският народ), макар и недохранен, е оседлан и галопира, целейки да намери пътя към демокрацията. Тези, в чиито ръце много наивно и лекомислено преди 22 години оставихме икономическата и финансовата власт, подгичват с него, носейки пълни торби със зоб и поддържат илюзията му, че искат да го нахранят. Тяхната единствена цел е да отвлекат вниманието му, да се възкачат на седлото, да го яхнат и юздата ще бъде тази, която ще определи неговия път. **Пътят към неговата Голгота!**

Това не трябва да се дупусне!

Българино, опомни се!

БОРБА

Съобщение на редакцията

Във връзка с 68-та годишнина от най-черния ден в новата история на България – 9 септември 1944 г., редакцията се обърна към архива на сп. „Борба” и предлага страници от него, отразяващи отношението на българските политически емигранти, свързани с Българския национален фронт, към българската робска действителност, следствие окупацията на родината ни от съветските войски, и ужасите, изживени от гражданите под ботуша на българските комунисти.

В списанията от архива са намерили място и материали, отнасящи се до отношението на емигрантите към починалия при неизяснени докрай обстоятелства цар Борис III, който също отразяваме в настоящия брой.

С тези публикации, особено сега, се надяваме да запълним една празнота в знанията на по-младото поколение за мястото на българската политическа емиграция в борбата за освобождението на България от властта на комунизма.

По желание на читателите сме готови да публикуваме и други материали от този род, отразени в 58-годишния живот на списанието.

БОРБА

Архив „БОРБА”

Какво стана на 10 ноември 1989 г.

Смениха се имената на управляващите, започна унищожаването на икономиката, селското стопанство и нравствените добродетели на българина. „Случайни хора” не трябваше да бъдат допускани до играта. В телевизионно предаване по германската телевизия в този момент отбелязват, че в България БКП изважда свои членове от състава си, за да образу-

ват нова партия – СДС. Беше посочено, че още по времето на Горбачов в редиците на БКП назрява мисълта за бъдещето. Още повече – твърди се от западните медии, че законите, приети от парламента, са дело на Григор Шопов, вътрешен министър на България. Именно това определя незапомнен след 1989 г. контрол върху медиите. В близко бъдеще основната задача на медиите беше

да подготви внимателно обществото за предстоящите промени. Да изгради медиен образ на организации и лица, които ще симулират новата политическа алтернатива. Народът получи „свобода” – **свободно да избира, свободно да изказва мнението си, свободно да се движи от град на град, но остана без пари дори за хляб. И му остана само площадната страст.**

Тези, които маршируваха в първите редици на манифестациите, които не пропускаха нито едно партийно събрание, които се домогваха до членство в БКП, които работеха в топлите комунистически кабинети и канцеларии, бяха ръководителите на „януарското въстание”.

Някои от тях са вече осем години в политиката и са на върха. Хора като Филип Димитров и Жан Виденов не издържах на конкуренцията. В последните години тези някои попаднаха на благоприятна почва и доразвиха своите качества. Преди 10 ноември те лъжеха пред сравнително малка група – студентите, на които преподаваха. След 10 ноември се справяха блестящо с много по-тежка задача – лъжеха пред целия народ. Но пълният отговор на въпроса защо успяха предполага и пълнен анализ на живота им. Правителствата работеха на пълни обороти за интересите на своите господари. Истинската власт бърза, бърза да ограби каквото е останало, за да го изнесе на Запад. **Изкуственото политизиране на проблемите на България се прави с цел да се прикрие невижданият в историята на страната грабеж, естествено довел до незапомнен финансов колапс, трудно поправими промени в социалната структура на обществото и застрашаваща целостта на България морална деградация на голяма част от населението.** Все повече хора разбират, че „януарското въстание” бе поредната смяна на караула през портите на властта. Все повече хора разбират, че една от основните цели на „януарското въстание” бе да се симулира висок политически кредит на „сините”, за да се прикрият виновниците за

катастрофата и да се продължи ограбването на страната. Заводите и фабриките, които в миналото бяха построени с безплатния труд на сегашните пенсионери, се ограбват и разпродават на безценица, а истинските им собственици гинат в мизерия, търсят храна в кофите за смет, но те са „свободни”, имат си демократична пенсия (от 40-50 лв.), пътуват с намаление, хранят се по веднъж на ден.

Днешното правителство обеща, че ще извади досиетата, за да разбере обществото какви са хората, които доведоха България до поредната катастрофа. И какво стана? Фарс! Или вие сте разбрали как агентите на „бившата Държавна сигурност” са извършили пълнените си дела, как са отвлечали политически емигранти от чужбина и са ги убивали в затворите. Защо не бяха извадени досиетата на всички депутати и хора в изпълнителната власт, които управляваха България именно в периода на нейното разграбване? А защо действащите агенти на „бившата Държавна сигурност” останаха на тъмно? Тогава бивша ли е „бившата Държавна сигурност”?

А какво да кажем за фарса със списъка на „кредитните милионери”? Погледнете внимателно закона „Каракачанов”! Защо икономистът математик – премиерът, допусна това недонесче? Защо специалистите от БНБ подхвърлиха нищо неозначаващото число – около 2 трилиона лева невърнати кредити? Или 2 милиарда германски марки по бордовия обменен курс. Няма да правим на въпрос пропуснати дължници като г-н Красимир Стойчев. Чували ли сте за операцията осъвременяване на икономическите величини? Нима могат да се сумират левове за периода от 1987 до 1996 г.? Направете това осъвременяване. Използвайте индекса на инфлацията или промяната на валутния курс долар-лев през този период. Ще попитате как ще стане това, като липсват данни за датата на отпускане на кредитите и за условията на отпускане на кредитите – лихви, наказателни клаузи. **Случайно ли липсват тези данни? Фалитът на България е дирижиран! Точно това при-**

крива законът „Каракачанов”. Прикрива и главните виновници!

Комунизмът е факт! Ленин може спокойно да си лежи в гроба. Нека си припомним една велика негова мисъл: „При комунизма управлението на държавните дела ще бъде толкова просто, че всяка готвачка ще може да върши тази работа.”

Никъде не е разработен модел на ико-

номическите преобразувания, който да бъде пример за страните, започнали реформите със закъснение. **Но с повече патриотизъм, с обезвластяване на номенклатурата, с използването на човешкия потенциал във и извън страната, може да се постигнат радикални промени, които да гарантират бъдещето на България.**

Виолета Златева

Ана Огнянова

Българската жена и Девети септември

По случай настъпването на тази най-черна дата в историята на нашия хубав народ нека си спомним за един скромен герой, който винаги е изнасял на своите слаби плещи голяма част от тежестта на събитията, разтърсвали нашата Родина – това е българската жена.

Ведно със задълженията си като съпруга и майка тя се е борила, страдала и градила рамо до рамо със своя съпруг и син съгбините на своята Родина. Нека си спомним за баба Тонка, за Райна Княгиня, за майката на Левски и за редица още майки и жени, които са носили хомота на робския живот, който са чувствали и разбирали значението на борбата, водена от техните съпрузи и синове и са ги подкрепяли с любовта, предаността и саможертвата си. Те са знаели, че тази борба ще им донесе много съззи и страдания, но въпреки всичко са я приемали с вяра и надежда за по-хубави дни на страдащия български народ. Често пъти под нежната фигура на една жена се е криел силен дух и героично сърце, които са я правели безстрашна и смела.

Лишенията, физическите и духовни страдания на робските дни и на войните за независимост и спокоен живот не само не са отслабили духа на българската жена, но са я направили много по-издръжлива и бойка. Тя доказва своята несломимост и в дните след 9 септември 1944 г.

Нека си спомним ужаса, който толкова много майки и съпрузи изживяха в месеците, когато заседаваше т.нар. народен съд, който прати на смърт и доживотен затвор техните невинни синове и съпрузи, а тях потопа във вечна скръб и съззи. Да си спомним за тази, която рано сутринта изпрати съпруга си на мирен труд и вече не го видя да се върне с усмивка в тихия дом. Тя го чака вече деветнадесет години, но той отдавна е унищожен от кръвожадната червена лапа.

Нека си спомним за тази майка, събудена среднощ от група агенти на комунистическата милиция, и ѝ заповядват, с насочени към нея шмайзери, да извика своя невръстен син. Те го отвличат под предлог „за малка справка”. Тази „справка” продължава деветнадесет години, а тя носи черна забрадка и обикаля тихите гробища, за да търси незнайния гроб на чедото си. Нека припомним и за безбройните конспирации, които се занизаха след 9 септември, на които станаха жертва хиляди мъже и които потопаха в жал млади хубавици с невръстни деца и грохнали майки.

Обаче хиляди жени и майки, въпреки загубата на съпрузи и синове, въпреки насилията и тормоза на большевишките терористи, не се отказаха да се съпротивяват и до днес. Оказаха се слаби методите на съветските агенти да я накарат да преклони глава и да

порицае делото на своите близки, хвърлени по затвори и зандани. Черната забрадка не я накара да трепери под червеното знаме на потисниците.

Днес тя е по-устойчива от грузи път. Днес нейната задача е още по-тежка и по-важна. Тя трябва да се бори не само за отглеждането и изхранването на своите деца, но трябва да се бори и против отровата, която комунистите вливат в сърцата на нейните рожби.

Тя трябва да се бори против лицемерието и предателството, на което са възпитавани децата ѝ в комунистическото училище. Тя трябва да мисли и да се грижи за своя любим съпруг или свиден син, да върви напред, да съществува, да работи, въпреки безбройните унижения и оскърбления, на които е подложена от свирепите комунистически управници.

Често е необходимо да отстоява с мъжество на провокациите на агентите на Държавна сигурност. Тя трябва да изтърпява тежки присъди затова, че е взела участие в конспирация против комунистическата власт или че е укривала антикомунисти и борци за народна свобода.

И днес хиляди майчини и съпружески сърца копнеят по прокудени от болшеvizма синове и съпрузи. Хиляди майчини сърца стихнаха, удавени в мъка по рожби, невидяни деветнадесет години!

Стигнаха и стихват любящите женски сърца, но тяхната вяра в героичните им синове не ги напуска. Те знаят, че децата им вървят по пътя на техните славни деди и достойно ще изпълнят дълга си към скъпото Отечество.

Те страдат, но вярват, че тяхната мъка ще блесне утре, в светлата звезда на свободата!

Париж, 1963 г.

Факти

Русия – „освободителката” на европейските народи от фашизма

По време на Европейското първенство по футбол, на 12 юни във Варшава станаха сблъсъци между полски и руски фенове. Световните медии отразиха инцидентите, при които имаше и доста ранени, включително и полицаи.

В някои медии се появи и следното съобщение: *„За руснаците, напротив, поляците са неблагодарни, защото забравиха, че именно Русия беше страната, която ги освободи от Хитлер...”*. Хулиганството, насилието по стадиони и улици трябва да бъде решително осъдено от обществото. Твърдението обаче *„за руснаците ... поляците са неблагодарни, защото забравиха, че именно Русия беше страната, която ги освободи от Хитлер”*, е една типично руска арогантност, безсрамие и историческа фалшификация.

Ето няколко исторически факти:

– **23 август 1939 г.** – Подписан е германско-съветски пакт за ненападение от външните министри Рибентроп и Молотов. Този пакт съдържа и един допълнителен протокол, с който се регламентира поделянето на Полша между Третия райх и Съветския съюз в резултат на вече решената война. Също и Балтийските страни, Бесарабия и Финландия са придадени към съответната сфера на влияние на договорните партньори.

– **1 септември 1939 г.** – Германски войски нахлуват в Полша без обявяване на война в съгласие с тайните клаузи, съдържащи се в германско-съветския договор от 23 август 1939 г.

– **17 септември 1939 г.** – Червената армия нахлува по цялото протежение на източната полска граница, в гръб на все още сражаващите се полски войски.

– **1 октомври 1939 г.** – Полша капитулира.
– **30 ноември 1939 г.** – Съветският съюз напада Финландия.

– **12 март 1940 г.** – Съветският съюз и Финландия подписват мирен договор. Съветският съюз заграбва 40 000 кв. км финландска територия.

– **Между 3 април и 19 май 1940 г.** в гората Катин, недалеч от Смоленск, служители на съветското НКВД разстрелват около 4400 полски офицери. Това е престъпление, извършено по заповед на Сталин и политбюро на КПСС, и е част от серията масови убийства на около 24-25 хиляди полски офицери, запасни офицери, полицаи, интелектуалци на най-малко 5 места в Руската, Украинската и Белоруската федерации.

– **В германско-съветския пакт за ненападение от 1939 г.** Балтийските страни Литва и Естония са включени към съветската сфера на влияние. Към нея е придадена и Латвия според сключения на 28 септември 1939 г. германско-съветски договор за приятелство и гранично регулиране. В замяна на това Съветският съюз признава едно увеличение на немската окупационна зона в Полша. Основаваща се на бързо сключените договори за приятелство и ненападение с Германия, Червената армия нахлува през есента на 1939 г. в Латвия, Естония и Литва, както следва:

Латвия – нахлуване на 15 юни 1940 г., насилствено присъединяване към Съветския съюз на 3 август 1940 г.

Литва – нахлуване на 17 юни 1940 г., насилствено присъединяване на 6 август 1940 г.

Естония – нахлуване на 17 юни 1940 г., насилствено присъединяване на 6 август 1940 г.

– **28 юни 1940 г.** – Под натиск Румъния е заставена да отстъпи на Съветския съюз Бесарабия и Северна Буковина.

– **12 ноември 1940 г.** – Официално посещение на Молотов в Германия по покана на фон Рибентроп. Цел: уточняване позициите на двете страни в Източна Европа. СССР приема присъединяването към Тристранния пакт при следните условия: а) незабавно изтегляне на германските войски от Финландия; б) сключване на българо-съветски договор за взаимопомощ; в) изграждане на съветски бази на Дарданелите; г) отказ на Япония от минните и петролните концесии в северен Сахалин. Срещата завършва с неуспех. Отношенията между двете страни се обтягат.

– **22 юни 1941 г.** – Германия нахлува в Съветския съюз. Начало на Отечествената (за Русия) война.

За Съветския съюз започва битката за защита на съветската държава от завладяване, за защита на суверенитета ѝ, за нейното оцеляване и в никакъв случай битка за освобождаване на Европа от фашизма. От 1 септември 1939 г. до 22 юни 1941 г. Съветският съюз е верен съюзник на нацистка Германия и участва активно в подялбата на европейските държави и предаването им към съответните сфери на влияние. Първо завладяват и си поделят Полша с германския си съюзник, а след това я освобождават от Хитлер – типично руско безочие и арогантност. След края на Втората световна война руският болшеvizъм донася на народите от Източна Европа единствено насилие, терор, масови убийства и пълна разруха – икономическа, морална.

Все рани, които се лекуват с десетилетия.

Инж. Георги Чаракчиев

Архив "БОРБА"

Годишнина от трагичната кончина на царя Обединител Борис III

На 28 август 1983 г. на деня на Голямата световна Богородица, се навършиха 40 години от кончината на най-добрия цар, който България е имала. На този ден църковните камбани в поробената родина не дадоха тъжния си звън, както навремето, преди 40 години, разнесоха трагичната вест по цялата българска земя – от устието на Дунав до Охрид и от Тимок до Бялото море. Сега те не звъняха по родната земя, а само тук-там в няколко изостанали непревзети от комунистите църквици в Америка и Австралия. Но

навред в сродните нам църкви националната българска емиграция направи възпоменателни панихиди за любимия цар, на много места заедно с панихидите за 9 септември – българската задушница.

Преди 40 години нашият народ достигна почти пълно етническо обединение, като голяма част от Македония, Тракия, част от Добруджа и Западните покрайнини се присъединиха към майката – Отечеството. Никога България не бе в такава икономическа стабилност, никога нашият народ не бе така духовно и материално обединен около своя върховен вожд.

Съдбата обаче измени на нашия народ, първо, като отне неговия водач и впоследствие с появилата се несигурност на бойните полета и при политическите преговори. България бе изоставена от Великите сили и въпреки неимоверните усилия на тогавашните правителства да спасят Родината от разгром, съдбата на България беше решена!

Нямаше го вече цар Борис III, в който народът имаше такова доверие и упование!

И макар че през цялото време на войната България имаше редовни дипломатически отношения със Съветския съюз и не прати нито един войник на Източния фронт, когато царят направи тайни сондажи за излизане на България от Оста заедно с Румъния, Италия и Унгария, съдбата му беше решена в Кремъл и отстраняването му – запланувано. Москва искаше да задържи България непременно като съюзник на Германия, за да може да обяви война, като достигне границите и да навлезе в нея, да я окупира. По тази причина Съветският съюз ликвидира по техния традиционен начин и българския цар.

Много слухове се носят, много книги се напечатаха, дори и комунистите излязоха с много „научни“ и популярни писания, в които не липсват обикновените за тях вулгарни епитети и ругатни. Те се мъчат да „докажат“, че цар Борис III бил отровен от германците, понеже отказал на Хитлер да даде българска войска за Източния фронт. Такава войска нито е била искана, нито пък е трябвала там, защото на българската армия бе дадена друга задача – да брани Беломорския бряг и турската граница, зад която стояха през цялото траене на войната над 30 мобилизирани турски дивизии, готови винаги да навлязат в България. Освен това два български корпуса трябваше да охраняват новоосвободените земи в Македония и Тракия от партизански банди и евентуално навлизане на чужди войски.

Цар Борис III бе отстранен точно когато нашата Родина имаше най-голяма нужда от него. Той беше и си остана до края голям българин, който поставяше винаги на първо място интересите на Родината, а това не съвпаднаше често с интересите на Великите сили и затова бе премахнат. Неговата памет в народа остана като кошмар за комунистите и понеже гробът му в Рилския манастир беше станал място за всенародно поклонение, безбожниците окупатори ексхумираха тялото му, като разпиляха костите кой знае къде. Но те не можаха да изличат името му и паметта му остана да живее в народната душа во веки веков!

Н. В. Борис III – Цар на българите

“...И цял един народ заплака...”

Е. Багряна (1943 г.)

30 ЯНУАРИ 1894

28 АВГУСТ 1943

- Ражда се и израства в България;
- Участва като офицер във войните за национално обединение на всички българи (1912–1913 и 1915–1918);
- Става Цар на българите и поема съдбините на Отечеството в трудно време (3 октомври 1918);
- Превъоръжава и модернизира българската войска;
- Превръща България в икономически стабилна страна;
- Спасява България от германска окупация, като става своеобразен съюзник на Третия райх (1941–1944);
- За присъединените по дипломатически път територии към България е наречен Цар Обединител;
- Не изпраща войски на Източния фронт;
- Спасява от унищожение евреите на Българското царство;
- Умира в София и е погребан в Рилската обител – не познал спокойствие в житейския си път.

+ *Джони Карагьозов,*
Флорида, САЩ

**Негово Величество цар Борис III
беше демократ не само като
човек, но и по душа**

(Спомен)

Ако не се лъжа, към края на 1954 г. В старозагорския затвор по време на половинчасовата ни разходка в двора на същия, при мен дойде **проф. Иван Стефанов (комунист трайчостовист – бивш министър на финансите)**, който най-учтиво поиска разрешение да върви и да говори с мен. След утвърдителния ми отговор той започна:

„Г-н Карагьозов, аз искам да Ви кажа някои неща от моето минало. Това го правя за първи път като затворник, защото изборът ми се спря на Вас. След толкова години, които прекарвам в затвора, за мен **Вие се оказвате човекът, на когото мога да се доверя, така че чрез Вас един ден, когато България отново бъде свободна страна, поколението да знае, че не всички комунисти са били професионални убийци, че и между тях е имало хора с човешки чувства, съвест и обич към родината.**”

Аз го гледах с недоумение. С него не само че не бях говорил, но не се и поздравявах. Принадлежах към група и говорех само с хората от нея. При нас управата на затвора и Държавна сигурност не можеха да вмъкнат провокатори доносници. Бяха ни прикачили името хайлайфа поради затворения ни кръг.

Г-н Стефанов разбра състоянието ми и продължи като ме помоли да му обещаю, че разговорът ни ще остане малка тайна между мен и него и никога не ще стане достояние на когото и да било до подходящия момент.

Получил задоволителния за него отговор, той ме помоли „само да слушам” и продължи:

„Като министър на финансите аз бях извикан от другаря Георги Димитров,

който ми нареди да възглавя делегацията за търговски преговори с Москва. Той изрично и категорично ми подчерта да не давам калкулация на нашите стоки, а да държа твърда цена, както руснаците ще направят това с техните стоки. **На преговорите в Москва домакините ни цитираха продажните цени на техните стоки: трактори, машини и т.н. Аз направих същото с нашите стоки: олио, месо и прочее.** Те ми поискаха калкулацията им, за да ни определят печалбата. **Казах им, че нямам пълномощия за това,** не я знаех и поради това не мога да го направя. **Нервирани, те прекъснаха преговорите и ни отпратиха в хотела като ни предупредиха, че ако не си променим мнението, трябва веднага да се връщаме в България.** Така и стана. Като слязохме на софийската централна гара, бяхме арестувани и оттогава аз съм в затвора.”

Ако не се лъжа, той цитира годината 1949.

„Г-н Карагьозов – продължи той. – Аз съм комунист от ученическите си години досега. Заминах и следвах финанси в Германия. Дипломирах се и се завърнах в България. Като отявлен комунист работа не можех да намеря. Благодарение намесата на Негово величество цар Борис III на мен ми беше дадена катедрата финанси в Софийския държавен университет. Това е истината. Той беше демократ не само като човек, а и по душа. Всяко десетилетие не ражда хора като него. В момента управлението на България не е социализъм-комунизъм, а някаква свръхпрестъпна система, която сравнена с фашизма, той бледнее пред нея. Другарят Трайчо Кос-

тов, аз и други като нас сме жертва на 10-октемврийските комунисти, които са московски лакеи – днешните управници. Ние като български комунисти трябваше да бъдем унищожени, за да може България да стане руска губерния, каквато е в момента. Преди да се разделя с Вас, ще Ви кажа какво знам за смъртта на другаря Георги Димитров. Версията или истината е следната:

Представителят на Съветския съюз в Организацията на обединените народи (б.а. – той му каза името, което не помня) на път от Ню Йорк за Москва минава през София. Той се обаждат на Димитров и му казва, че го кани в самолета за кратък разговор, като разменил с него много любезности по телефона. Желанието му било изпълнено. Охраната на Димитров е искала да го придружи и влезе с него в самолета, но ѝ било отказано и той влиза сам. Минуту след това, без да чака разрешение от кулата за излитане, самолетът тръгва за Москва с Димитров в него, откъдето по-късно пристига трупът му и го слагат в мавзолея.”

Последните му думи бяха последвани от неколкominутно мълчание. Аз разбрах, че го мен върви човек, който изливаше мъката си, таил я в себе си вероятно с години. Разбрах, че се готви да ме напусне,

а исках да чуя повече от него. Той продължи:

„Г-н Карагьозов, това е, което исках да Ви кажа.”

Аз го прекъснах и задържах с въпроса: „Защо казвате всичко това на мен?”

Той си свали очилата и започна да ги бърше с края на ризата си. Беше се изпотил и каза:

„На Вас мога да се доверя, но освен за поколението, което споменах, имам още нещо предвид. Когато видите Вашите приятели, американците, моля, кажете им това, което чухте от мен.” (По това време всеки мислеше, че при евентуална война България ще бъде освободена от Щатите.)

Последва вторият ми въпрос: „Кое Ви кара да вярвате, че аз ще оцелея? Вие знаете моите наказания в смъртното отделение, където ще бъда изпратен в най-скоро време.”

Отговорът беше: „Първият плюс е, че Бог е с нас, а вторият, Вие сте млад и чувството ми е, че ще издържите!”

„Вие като комунист вярвате ли в Бог?”, запитах аз.

„Преминал през нечовешките инквизиции, на които бях подложен, **те и само те ме накараха да повярвам, че има някаква сила**, наречете я Бог или Свети дух, не знам, но без нея този разговор нямаше да се състои, защото нито Вие, нито аз щяхме да бъдем живи. В момента ние се намираме в лабиринт, в който сме ръководени от тази сила. По-добре ще бъде, ако се изясня, което ще отнеме още няколко минути. Страхувам се да не Ви отежчавам с моето бръщолевене.”

„Не, моля Ви, продължавайте, Вашите мисли са интересни!”, казах аз. Успокоен, той продължи:

„Вие и Вашите приятели би трябвало да знаете и вярвам знаете, че ние бяхме, окупирахме и съставлявахме **културния**

сектор на комунистическата партия. Също така би трябвало да знаете, че никоя агентура – било тя източна или западна, не обича, не харесва и не търпи хора със собствена мисъл. Те ползват обратния тип, който е механизирано настроен и на най-глупавите заповеди да се подчинява и да казва да. Най-големият враг на азиатския комунист е европейският такъв, защото знае, може, оборва и изтърква недъзите му, затова той е по-мразен от капиталиста. Аз съм финансист, комунизмът е без такава система или пародия на същата, която

ще го провали. Съветският съюз ще падне в момента, в който изчерпи ресурсите на Източноевропейските страни. Съюзът в момента наподобява октопод, чиито пипала само смучат. Когато сокът се изчерпи, октоподът ще свърши.”

Аз го прекъснах с изказването: „По начина, по който сега говорите, аз Ви виждам под съвсем друга светлина от тази, под която седите като затворник, възхваляващ режима. Във всички Ваши официални изказвания Вие възхвалявате и славословите тези, които сега критикувате. Защо?”

Кой спаси българските евреи

Дългогодишни изследвания на чудовищния холокост върху евреите в Европа през Втората световна война, извършени предимно от учени от САЩ, Израел и други страни, доказаха, че България е единствената страна, спасила всички свои евреи. Това беше резултат от комплексен процес, в основата на който стоят духовните ценности на нашия народ. Окончателното, спасителното и персонално отговорното решение обаче е взето по всички съществуващи данни от Борис III, царя на българите. Аргументите за това свое решение българският владетел осъществява не само въз основа на личните си възгледи, но и благодарение на ловко провокираното съдействие на протестни акции от депутати начело с Димитър Пешев, Българската църква и творчески съюзи на интелектуалци. Никой сериозен и отговорен изследовател на холокоста не е оспорил този факт. **Така че в съзнанието на голяма част от българското еврейство и на широката общественост в света отговорният спасител на всички до един над 49 000 български евреи беше цар Борис III.**

Всички документи и архивни източници, както и историческата литература говорят категорично, че във визирания период на депортирането българският цар и българската изпълнителна власт не са имали съответна юрисдикция върху граждани от небългарски произход във Вардарска Македония и Беломорието. Съгласно подписания статут, до окончателния край на войната и подписване на мирните договори, небългарските жители на тези територии са смятани за подвластни единствено на законите на Германия, окупираше тези земи с военни действия.

Опитите за преиначаване и фалшифициране на горните факти бяха настойчиво използвани от определени среди десетилетия наред. По понятни причини тези опити нямаха никакъв резултат. Научните изследвания и изводи бяха категорични. Като израз на благодарност от българските евреи през 1994 г. край Йерусалим бяха издигнати паметни плочи за цар Борис III, царица Йоанна, Димитър Пешев и митрополит Стефан.

Тъкмо по това време не от други източници, а от отделни личности в България се яви нов порив на загубилите всякаква научна подкрепа споменати по-горе среди – преуначавачи, манипулиращи и фалшифициращи историческите факти. **Воден от лични интереси и пристрастия, тогавашният президент Желю Желев нарече цар Борис III „военнопръстъпник“.** Това беше нагла лъжа и клевета, шокирала запознатото с въпроса **обществено мнение.** Отговорът на това свое поведение Желев видя сам при откриване на

музея на холокоста в САЩ на 21 април 1993 г., когато България не беше поставена между страните, спасили своите евреи. Протестите от наша страна донесоха повече унижения, отколкото коректив на „пропуска“.

На 26 януари т.г. на международния форум за холокоста в Стокхолм президентът Петър Стоянов, воден вероятно от подобни емоционални изживявания като своя предшественик, не спомена името на цар Борис III като фактор за спасяване на българските евреи. В замяна на това той се извини за „вината на България“ по депортирането на 11 000 беломорски и македонски евреи, които, както видяхме, никога не са били под юрисдикцията на българския цар и държава. На форума не бяха споменати от наша страна и десетки случаи, в които български дипломатически ведомства осигуряваха български паспорти на стотици евреи с небългарско поданство и техните деца. Какъвто е упорито премълчаваният случай със секретаря на българската царска легация в Париж Боян Атанасов и много други. Гръцката делегация на форума използва незабавно и ловко този случай и предложи България да не бъде споменавана като спасител на своите евреи. По този начин бе сложено ново петно върху челото на българския народ, спасил единствен в Европа всички свои евреи. Митът за „българската вина“ по депортирането на евреите от Македония и Беломорието подведе дори нашите парламентаристи, които поставиха пред българското Народно събрание паметна плоча, потвърждаваща историческата фалшификация за „българска вина“ по отношение на депортираните 11 000 евреи от Македония и Беломорието.

От незачитането на тези исторически факти се възползваха споменатите по-горе партийно пристрастни среди, които изпратиха своя „махзар“ до собственика на Йерусалимската гора – фонда „Керен Каймет“, за демантиране на паметните плочи, посветени на българския цар, държавници и духовници, допринесли пряко за спасението на българските евреи.

Бурният протест във връзка с последните събития у нас и в чужбина и особено изявленията на председателя на Лигата против поруганията г-н Ейбрахам Фоксман показват, че нито мнозинството от българите, нито мнозинството от българските евреи ще се примирят с преуначаването и фалшифицирането на фактите по най-голямото достойнство на България през Втората световна война – спасяването на всички до един български евреи от депортиране.

Време е нашите политици, държавници и обществени дейци да разберат, че грозно и недостойно е по лични побуди, партийни страсти и наивно скроени предизборни трикове да режат клона, на който стоят не само те, но и народът ни, и неговото достойнство. Дивидентите на нацията – от когото и да са, трябва да бъдат използвани като златен фонд за интересите на България. Противното на това е равносилно на национално прегателство.

В подкрепа на горните факти е документалният филм на израелския журналист и публицист Бар Зоар „Извън хватката на Хитлер“, прожектиран в София на 17 януари т.г. И убедените в истината, и предубедените към истината видяха с очите си два основни факта: 1. Че и двете окончателни решения и отговорност за спасяването на всички над 49 000 български евреи са взети лично от цар Борис III. 2. Че не бе представен никакъв факт, че евреите от Македония и Беломорието са били български поданици. Най-вълнуващи моменти във филма остават споделените спомени на живи български евреи – свидетели на събитията. Именно техните изказвания бяха доказателство за неизменните чувства на признателност на българските евреи към своите български съотечественици – цар, общественици и народ. Доказали през най-жестоките години на Втората световна война висшите нравствени и морални ценности на българския народен характер.

+ *Петър Константинов*

След 45 години еднопартийна диктатура, 11 години партийна инфлация! Докога?

Търсейки пътя и посоката към демокрация, сега, 11 години след 10 ноември 1989 г., народът ни отново е на стартова линия, вместо по широката и национално осветена магистрала с ясни национални пътни знаци, натирен е по нерегулиран и съмнителен черен път с непредвидима крайна спирка. Тази прословута дата обаче продължава да предизвиква между опартизанените политици спор за квалификацията и мястото ѝ в най-новата българска история. Неизлечимо болните от болшевико-комунизъм смятат, че 10 ноември е реакционен преврат, подготвен и извършен от предателите перестройчици. А те, перестройчиците, са горди с успешната си измамна „сделка“, реализирана на тази дата, защото успяха нагледно да покажат и докажат как чрез политическа еквилибристика можеха от кокилите на „народната демокрация“ да подскочат върху самоходките на така рекламираната, но изкористена демокрация.

Тези бивши хардкомунисти се превърнаха и обявиха за най-върли антикомунисти. И не само успяха да прикрият и потулят съмнителното си, а за редица от тях и престъпно минало, но се превъплътиха в герои дисиденти и най-ревностни апологети на демокрация. Но за съжаление и за повсеместно нещастие, по-голямата част от редовите българи, тези, които повярваха, че 10 ноември е реализация на лелеяната им от десетки години мечта да усетят, да се потопят, да бъдат съпричастни в това чудо, наричано „демокрация“ – останаха жестоко излъгани. Десетоноемврийската свобода и демокрация се оказа дрога, причиняваща дълготраен еуфоричен екстаз и химерично опиянение, последвано от шоково изтрезвяване за осъзнатата жестока измама. 10 ноември се оказа „буря в чаша вода“, площадна политическа „абра кадабра“, демонстрирана от амбулантни партийни търговци на сурогатна демокрация.

Преди единадесет години еднопартийният авторитарен комунистически режим с козметичната оранжева окраска на отгледания от него БЗНС, избухата на повърхността на политическия хаос партийните си отпадъци със стратегическо поръчение да се самообявят за „репресиранни“ и за „дисиденти“. В същото време истинските жертви на комунизма, изтърпели затвори и концлагери, физически и морално изтезавани и изселвани, останаха зад борда на пръкналата се „демокрация“. Това беше предвидено в сценария на „промяната“ и той сполучливо се изпълняваше във всичките му детайли. В следващото действие се появи т.нар. кръгла маса. Тя стана инкубатор на бъдещото братско многопартийно противоборство, чрез което да се имитира демокрация. БКП раздаде запазените поименно места около кръглата маса и се оттегли в историята, като остави да продължават делото ѝ новопокръстените партии близнаци – БСП и СДС, със запазени цветни отличителни знаци – червен за БСП и син за близнака му СДС. За да изглеждат нещата реални и естествени, нещо задължително за манипулиране на масовия зрител, на кръглата маса бяха допуснати и други разноцветени партийни „артисти“, повечето от които не осъзнаваха, че ги ползват като мюрета. Всеки от кръглата маса започна да се самопредставя колко е по-достоеен да се докопа до кьорсофрата на властта, защото след дългия тоталитарен пост апетитът дойде преди яденето. Затова към ръгбито за власт, заедно със сценарно избраните се включиха и много самодейци и новоизлюпени партийни аматьори, представители на нафталинено изровени партии, на именно подменени техни двойници и на рояк още новопоявили се партийно регистрирани отбори.

Така беше поставено началото на многопартийността и за чудо и приказ, днес България е гинесов феномен по брой на регистрираните партии, вече около 260! Световно постижение! Погледнато формално, „демокрацията“ у нас цъфти и връзва. Но в края на 11-та години от промяната и злоупотребията ни преход към тази толкова желана демокрация България е вече обществото на гладни, на просяци, на безработни, на незащитени и отчаяни хора. Партизанстващите „червени бабички“ и „сини боклуци“ и гравитиращите около тях другоцветни и многоглазопартии и партийки вече будят рефлекс на „Внимавай! Опасност!“ За голямото мнозинство от народа ни гумичката „партия“ предизвиква вече отбращение. Времето на дюджуките и скачащите, за да се доказват колко са партийно лоялни и пристрастни, безвъзвратно отмина. Всички сме свидетели, съвременници и потърпевши, че изминалите 11 години на партийно боричкане за властта издигна на всички управленчески нива в държавата не знаещи и можещи компетентни и авторитетни професионалисти и политици личности, а случайни, новопръкнали се политиканстващи партийци, домогнали се до властта, за да я превърнат в средство за лично обогатяване.

Демокрацията се измерва не с партийност, а с лична свобода и отговорност пред обществото и народа, с отговорно за страната ни функциониране на управленческите институции.

Нека сами да решим да бъдем преди всичко и наг всичко българи и граждани на България, а не партийци, независимо от какъв цвят и с какво название. Това е нужно за България, за народа ни, за демокрацията!

+ *Владимир Никифоров*

Бел. рег. – Ако Владо беше писал днес за „партийната инфлация“ 22 години след 45-годишната партийна диктатура, вероятно би добавил само това, че тя деградира, приближавайки се уверено към точката на самоотрицанието си.

9 септември 1944 г. през погледа на българските политически емигранти

*Изказвания на събрание в Ню Йорк по повод годишнината от окупацията на България от
съветските войски през 1944 г. и устройване на комунистическата власт*

Г-жа Дора Гъбенска:

Страшният ураган, който разтърси земята и човечеството и който унищожава нашата страна... за наше съжаление и горест, трае вече 16 години... Червените огнени пламъци на тази ламя-ураган изгарят и опустошават не само градовете, селата и имота на населението, но засегна сърцето и мисълта на бедния ни народ, изкоренявайки всички ценности на миналото, събрани с такива усилия и мъка... истински хаос, който потопи в траур и засегна почти всяко българско семейство. Незнайни могили израснаха и те са безименните гробове на многото жертви от тази идеологическа обръканост и хаос, наречен комунизъм, или така наречената басня за народна демокрация. Събирайки се тук всяка година, на същата дата, ние се събираме не само да си припомним това тъжно събитие, което ни откъсна от родината и отне всички свободи на народа ни, но се събираме да дадем почит и клетва върху знайните и незнайни гробове на тези, които са искали да защитят народа ни...

Г-н Руси Славейков, български общественик от Македония, учител и църковен деятел:

Тъй като моята родна Македония е също под комунистическо управление, аз, който съм роден в Охрид, мястото на Св. Климент, първия просветител на българския народ, си позволявам да кажа няколко думи по този случай. Точно преди шестнадесет години черен облак,

подобно жестоко комунистическо робство, сполетя България и Македония, и цяла Източна Европа. Както е добре известно, Македония и народът на Македония бе лишен от свободно съществуване в продължение на шест века. Илинденското въстание от 1903 г. донесе за кратко време свободата и Крушевската република, но бе потушено от турските сили, превъзхождащи въстаниците с 10 към 1. Много жертви паднаха в това въстание и много бяха изпратени на заточение в Анадола, но въстаниците не спряха пред нищо и пред никакви жертви. Те искаха да покажат и показаха на света, че заслужават свободата... Историята ни учи, че никоя тирания не е останала вечна. Нека се надяваме, че върху костите на хилядите жертви ще израсне зданието на свободата от комунистическата тирания...

Г-н Радослав Попов, от името на българските запасни офицери:

Ние сме съвременници и свидетели на узурпаторското нашествие, което сполетя нашия народ преди 16 години. Всеки от нас знае в колко много български фамилии в този момент кандило и свещ са запалени и молитви се отправят към Всевишния... Въпреки усилията на тирана да заглуши повика на българския народ за свобода чрез лагери, изтезания, затвори, недояждане, пропаганда и обещания, той не ще успее, защото народът ни има опит в борбата с поробителите си. Народът знае, че няма по-красива смърт и по-достоеен край от този да умреш за свободата си. Той доказва това на Шипка, във войните, в концентрационните лагери и затворите на комунистите. И днес духовете на всички знайни и незнайни герои стоят над нас и чакат великия момент за разплата с червения враг... Българският народ е славен, защото има славни майки, които раждат герои! Слава на българската майка! Поклон пред паметта на българските герои! Смърт на варварския комунизъм!

Г-н Захари Гълъбов, председател на Българската студентска асоциация „Св. Климент Охридски“:

...Преди няколко месеца студентите и младежта в Корея и Турция помогнаха за свалянето на правителствата в тези две страни. Преди няколко години унгарската младеж прояви такъв героизъм, че в двадесет и четири часа свали тираничния комунистически режим. Българските студенти и българската младеж в това отношение могат да се гордеят с постижения, които не биха отстъпили никому. Примерите на Васил Левски и Христо Ботев са незабравими събития в българската история. Аз бих желал да напомня също масовата съпротива на българската младеж и българските студенти против набезите на комунизма в българските училища и университети преди войната. Нека ми бъде позволено в този момент да посоча един от тези, които стояха начело на българското студентско противокомунистическо движение, който и сега се намира между нас и продължава със същата енергия и самоотверженост да се бори против комунизма – д-р Калин Койчев.

Г-н Дюлгеров:

На 9 септември 1944 г. група озверени самозабравили се българи, възпитаници на Москва, с помощта на съветската армия взеха властта в ръцете си и оттогава започна нечуван терор над българския народ... Много скъпи жертви даде нашият народ в борбата против комунизма. Наред с борците отпреди Освобождението, техните образи и имена ще стоят в пантеона на безсмъртието. Днес ние се събрахме тук да кажем „Бог да ги прости“ и „вечна им памет“! Ние дойдохме да издигнем нашия глас на протест и да заявим на целия свят, че нашата родина е поробена и че там царува безправие, глад и мизерия. Днес при нас не дойдоха и няма да дойдат ония „българи“, които посрещнаха важни комунистически особи от софийското правителство и им даваха банкети, но ние и не бихме желали да ги видим между нас... Някои хора от висотата на постове си говорят за успехите на комунизма в България. На тях трябва да се припомни, че тия постижения – язовири и големи здания – са изградени върху костите и кръвта на хилядите жертви на нещастния български народ. И нека тия хора знаят, че и самите комунисти не могат да си направят по-добра реклама...

Г-н Павел Павлов:

Един от най-важните белези на демократичната форма на управление е институтът на частната собственост и динамичността на личната инициатива. Тези два стимула на чо-

вешкия прогрес са флагрантно погазени и унищожени в поробената от червения империализъм България... Отнемането на елементарните човешки правдини – свободата на словото, печата, събранията, сдруженията, частната собственост, заедно с насилието, инквизицията, затворите, концентрационните лагери и политическите убийства – представляват атрибутите на най-страшната диктатура и робство, в което е изпаднал нашият народ. Позволете ми, уважаеми дами и господа, да изразя готовността на родолюбивите и патриотични българи – стопански дейтели, които подкрепят Българския национален съвет – да работят с всички сили срещу варварския поробител, да подпомагат борбата на българския народ за свобода и демокрация.

Г-н Дамян Георгиев, от името на българиите – членове на американските работнически съюзи:

Чувствам се щастлив, че мога да изразя волята и вярата на емигрантите българи – членове на юнионите, организирани в Българския национален съвет – в борбата против комунизма, за свободна, щастлива и целокупна България. Работниците в България днес страдат онеправдани, неплатени, гладни и боси и те са първите, които стоят в редиците на всенародната борба за хляб и свобода. Така нареченият „рай на пролетариата“ на практика се превърна в насилие, диктатура, мракобесие и работникът стана безправен роб. Червеното робство обаче ще рухне. Ще рухне под напора на трудещите се, за да възкръсне свободата, демокрацията и благоденствието!

Д-р Калин Койчев, изпълнителен директор на Българския национален съвет:

Мнозина забелязват, че на нашите събрания ние приказваме много, даваме думата на много говорители. На тези, които не желаят да слушат това, което ние приказваме, ще кажем, че ще продължим да приказваме, че ние няма да престанем да приказваме и ако трябва цял живот да говорим за това, за което сме се събрали сега да протестираме, цял живот ще говорим. Онези, които не искат да се говори и протестира против комунизма, да си стоят вкъщи, както мнозина днес предпочетоха да сторят, вместо да се присъединят към нас. Други забелязват, че между нас нямало министри, нямало дипломати, нямало големи учени и професори, а сме били само селяни, работници и чиновници. Нас ни питат постоянно: „Къде са ви министрите, къде са ви дипломатите, къде са ви големците?“ Наистина, между нас няма министри, няма дипломати, няма големци. Ние не сме синове на министри, синове на дипломати и генерали – ние сме синове на селяни, на овчари и говедари, на скромни народни учители и дребни търговци – не на индустриалци и големи търговци... Но може ли някой да ми каже кои извоюваха свободата на България от турско робство. Чорбаджиите ли или синовете на чорбаджиите мряха по балканите, водени от Ботев и Левски, Караджата и Хаджи Димитър... Ние не се отчайваме и не ни тревожи, че министрите, че дипломатите, че генералите, че индустриалците, че артистите, че оперните певци и тям подобни не били с нас. Ние се срамуваме за тях, за плачевното положение, в което са изпаднали, като са зарязали борбата на българския народ за свобода. Ние имаме в чужбина един Георги Кьосеиванов – чухте ли го някъде да стане да каже една дума за България? Ние имаме един Славчо Загорев – чул ли го е някой къде да стане и да каже една дума на протест в защита на българския народ? Къде са бившите царски дипломати, царски генерали? Или България беше добра само доколкото можеше да им плаща тлъсти заплати!? Знаете ли какво правят те сега? Те пишат доклади, където трябва и където не трябва, че ние сме били гиви и невъзпитани, нямали сме добри маниери и не знаем да целуваме ръцете на аристократичните им дами, че сме били още млади и че единственото нещо, за което сме били годни, било да умираме на барикадите, докато единственото нещо, за което те били годни, било да управляват България... Това са нашите министри, нашите дипломати и генерали от миналото.

Хората очакват по-скоро промяна, отколкото запазване на статуквото

Референдумът за „Белене” цели да мобилизира електората на БСП, а въпросът му е зле формулиран, смята политологът Антоний Тодоров

– През последните месеци скачат цените на стоки и услуги, стават взривове и атентати, а през това време БСП се занимава само с едно нещо – събира подписи за референдум за „Белене”. Това опозиционно поведение адекватно ли ви се струва?

– Донякъде имаше и съвпадение на подписката със случилia се атентат. Имаше и критики към БСП от страна на управляващата партия, че се възползва от атентата, за да прави собствена политика. Не вярвам някоя опозиция по света донякъде да не се възползва. Референдумът, според мен, не цели толкова самия проект „Белене”, въпреки че в БСП вероятно има среди, които са специфично заинтересовани от реализирането му. Мисля, че политическият смисъл на референдума е съвсем друг – по-скоро мобилизация сред привържениците на БСП година преди изборите, в ситуация, когато БСП не е в най-добро политическо здраве след тежък лидерски конфликт, живот в опозиция и сравнително ограничен електорат. Така че единственият политически смисъл на референдума е вътрешнопартиен.

Бих искал да кажа и няколко думи за самия референдум по същество. Първо, не мисля, че въпросът е добре формулиран, защото визира един конкретен проект – „Белене”. В страната са твърде малко хората, които достатъчно информирани и експертно биха могли да преценят колко скъп ще е проектът, колко ще е ефикасен, какво той ще донесе реално в енергетиката. Затова ми се струва, че въпросът трябва да бъде поставен по-широко – дали изобщо да се строят ядрени мощности в България и да се развива ядрената енергетика. И

това с оглед на случилото се в АЕЦ „Фукушима”. На такъв въпрос гражданите биха били компетентни да отговорят, защото това е въпрос на усещане за риск. От друга страна, въпросът за ядрената енергетика поставя по-широко въпроса за енергетиката на България изобщо. Явно е, и все по-явно става, че в близко бъдеще други значителни източници на енергия не се очертават. И може би в средносрочен план е добре ядрената енергетика да се развива в България. Този въпрос следва да се реши чрез широк обществен дебат. Но формулирането на въпроса конкретно „за” или „против” „Белене” ще създаде много противопоставяния в обществото и ще скрие реалния дебат.

– На изборите догодина се очертава дебат „магистрали срещу централи”. Не е ли някак нечовешки този избор?

– Ако референдумът и изборите се проведат заедно, това ще е лошо решение, защото референдумът ще измести дебатите на изборите. Да не говорим, че процедурата трябва да бъде доста насилена, за да съвпадна двете дати. Референдумът нормално трябва да се свика до 6 месеца след внасянето на подписката в НС. Дори да приемем, че служба ГРАО забави проверката на подписите, това ще се тълкува като умишлено отлагане на референдума. И ще е лошо решение, защото ще излезе, че управляващите искат да попречат на допитването. Не трябва да се смесват нещата. Вярно е, че в други демокрации като американската, например, това се прави. Но я си представете само една бюлетина с голям формат А-3 и с 15 обособени полета, в които се гласува едновременно за сенатори,

шериф, губернатор и още няколко местни референдума? У нас имаме затруднения с интегралната бюлетина, та какво остава за референдума? Особено пък ако някой педант организатор реши да накара хората да гласуват с отделни бюлетини и реши да анулира бюлетината за референдума, ако е попаднала в урната за парламентарните избори. Това ще отвори гигантска врата за манипулации на изборите.

– На какво разчита премиерът със смесването на парламентарния вот с референдума? Че дебатът ще пренасочи страстите в друга посока и няма да го питат за цените на хляба и сиренето?

– Това е едната възможна причина. Аз мисля, че той ще се опита да каже: ето, тези са руските интереси в България, тези партии ги подкрепят, ха сега гласувайте за тях. Върху това ще играе по-скоро. И той вече го направи, подсказвайки вероятните противници на референдума – сините и зелените, които са против „Белене“ по различни причини. Сините са „против“ заради руското участие, докато зелените – заради екологичните рискове. Двете не вървят непременно заедно. Но премиерът реши да се възползва от това смесване на интереси, когато лансира тезата си за референдум заедно с изборите.

– Какво ще се опита да прикрие сегашната власт с изместването на вниманието от изборите?

– Провала в сигурността, констатиран в доклада на ЕК. Сигурността и вътрешните работи бяха една от основните теми, когато ГЕРБ дойде на власт. Помнете тезата им: ние идваме, за да възстановим правовата държава. Обаче действието на правосъдието в представата им се ограничи до действието на полицията, до полицейски натиск. Смятаха, че със сила могат да решат всичко. Със сила могат да накарат съдиите да произнасят „правилни“ присъди, с натиск, особено ако са непослушни като Мирослава Тодорова, да ги уволнят. Провалът в областта на сигурността се доказва и

от атенцията в Бургас, доколкото е пробив в дейността на службите. ГЕРБ дойде на власт с обещанието да възстанови справедливостта, да подхване хората, извършили престъпления по високите етажи на властта. Бяха направени няколко театрални ареста. И нищо. Нито обществото получи удовлетворение, че хора от властта ще бъдат наказани, нито пък бе убедено, че и сегашните не правят същото. Да не говорим, че някои постъпки на висши политици би трябвало да бъдат подведени под някой от членовете на НК, достатъчно е да си спомним случая „Мишо Бирата“. Икономическото състояние е друга голяма слабост на управлението. Най-голямата похвала, която си отправя правителството, е запазването на финансовата стабилност. Това е така. На фона на Гърция и Испания България е финансово стабилна. Но това не е заслуга на това правителство. От въвеждането на валутния борд всички правителства правеха точно същото. Сегашното обаче е единственото от въвеждането на борда, което прибегна до заем и изхарчи голяма част от наследения фискален резерв. Така че самохвалството тук не е много обосновано. Крайните бюджетни рестрикции започнаха да дават обратен ефект. Свиването на потреблението доведе и до свиване на пазара. И тук стигаме до приоритетите. Този спор „магистрала или централи“ първо, че не се води като истински спор за приоритети, а просто като едно желано срещу друго, също толкова желано. Но различните общности и сектори имат различни желания. Едни искат първо магистрала, други – „Бърза помощ“. По тези въпроси, обаче, не се води демократичен диалог. Защо приоритет е завършването на магистралата от София до Бургас, а не от София до Одрин, например? И защо да е приоритет последната отсечка на магистрала „Тракия“, а не онзи възел, който отвежда до втори терминал на летище София? Защо в България не може да се влезе по магистрала нито от Сърбия, нито от Македония, нито от Турция, нито от Гърция, нито от Ру-

мъния? И после, защо магистрали, а не ж.п. инфраструктура? Как е възможно през 2012 г. разстояние от 400 км. с влак да отнема 8 часа, вместо 4? Кое е приоритет? Аз не знам. За всеки – различно. Затова трябва диалог, в който правителството да ни убеди, че сега е по-важно едно, а не друго. Като погледнем относителното разпределение на бюджета, веднага разбираме за какво става дума. Отгоре са сигурност, инфраструктура и спорт. Надолу остават здравеопазване и образование. Да, това е гледната точка на днешното правителство. Моето лично убеждение е, че само образовани хора са в състояние да произведат хубави неща. И да правят живота по-добър. Но за това трябва целенасочена инвестиция в образованието.

– Да, но образованието е една абстракция с дълъг хоризонт, не е тонка да я ритнеш или магистрала, за да ѝ резнеш лентата?

– Е, да, не е като спортната зала, която се вижда.

– **Как си обяснявате, че въпреки мрачните прогнози ГЕРБ продължава да е начело в социологическите сондажи?**

– За това може да има две причини. Едната е, че много хора не виждат кой може да ги замести. Другата обаче може да е т.нар. спирала на мълчанието. Това е поривът да се наредиш сред силните на деня, според политическите психолози. А управление, което се опитва да внушава сила, само подклажда подобни резултати. Тези хора не са непременно доволни, но просто си траят. Аз не знам какво ще се случи на изборите догодина, но нещата не вървят добре и общественото мнение едва ли ще остане пасивно. По-скоро хората очакват промяна, отколкото запазване на статуквото.

В. "Сега"

Архив "БОРБА"

Иван Сокеров

Власт, придружена с грабежи

Голямото ограбване започна от управлението на БКП и продължи с това на новоизлюпените „демократи“ от СДС, както пише Георги Тамбуев. И когато фактите говорят, и боговете мълчат.

Първото голямо разграбване на народно имущество беше устроено от Андрей Луканов с прословутото 56-о МП с мотив за „създаване“ на задгранични предприятия, за да се изнесат милиони долари от държавната хазна. След това оставиха тези техни задължения по заемите да ги плащат няколко поколения. Поначало те бяха към Външнотърговска банка, а впоследствие Андрей Луканов ги превърна в държавен дълг. И забележете, всички тези задължения са направени в частни банки, срещу които са взети не малко комисиони. Ето защо частните банки не са съгласни да опрощават задълженията ни, за разлика от Полша, на която бяха опростени половината от задълженията, понеже бяха направени към държавни банки. Милионите изнесени долари

бяха прехвърлени на доверени лица на БКП срещу пълномощни, които притежаваше Луканов. Къде са понастоящем тези пълномощни след убийството му, когато и документите за държавната им собственост са унищожени? И до днес никой не може да каже и не ги и търси след убийството му, защото той занесе тайната си в гроба, а следствието по убийството му има още дълго да се протака.

След първите „демократични“ и „свободни“ избори бяха фалшифицирани 500-600 хиляди бюлетини, когато председател на ЦИК беше прословутият довереник на СДС Живко Сталев, слугуващ първоначално на БКП, а секретар беше Димитър Попов. Това много ясно потвърди представителят на ЦИК доц. д-р Михаил Константинов в предаването „Гласове“ и от благодарност за тяхната порочна дейност Живко Сталев беше избран за председател на Конституционния съд, на сина му дадоха посланическа длъжност, а Димитър Попов беше назначен за министър-председател на

коалиционното правителство. Той стана причина за второто голямо разграбване за над 10 милиарда лева по старите цени, благодарение невежеството и недоглеждането на финансовия министър Иван Костов при провеждане на т.нар. либерализация на цените. Складовете на заводите и фабриките прасяха от стоки и той не се погрижи да запечата складовете и да направи инвентаризация и баланс на наличността на държавното и народното имущество. Те бяха оставени на произвола на комунистическите директори, счетоводители и началник-складовете, които изнесоха безпрепятствено стоките, някои укриха във военни складове, други временно изнесени в приятелски страни. След това няколко години се продаваха тези стоки на десеторно по-високи цени, от които се облагодетелстваха новите „червени“ милионери. Повдигнатият въпрос от Иван Татарчев за аферата с фондация „Сапио“, за която способна пак Иван Костов, това е дребна риба в сравнение с окрадените стоки.

Когато председател на Централната народна банка беше Тодор Вълчев, той даде безразборно лицензи на много банки, които впоследствие станаха перачници на пари, а директорите им раздадоха милиарди долари срещу прилични комисиони. Създаде се новата прослойка на кредитните милионери, а те и директорите на банките, раздали необезпечени кредити, за да не влязат в затвора, им наложиха минимални парични гаранции.

Така пролетарската върхушка на БКП от социално слаба стана финансово силна и завладя цялата ни икономика.

Заговори се за приватизация. При всички следващи правителства се започна приватизация на предприятията, като от големите до малките всичко вървеше под масата и много хора се облажиха. За да покаже Иван Костов, че прави някаква реформа, реши и замени 10 министри, които бяха се облажили от баницата, но без да се посочи кой какво е „прегрешил“, та е сменен, за да се потули съучастничеството на целия Министерски съвет.

Преди да поеме властта ОДС, Иван Костов заяви, че трябва да му вярваме и че няма да ни излъже. Това са приказки, от които може

да заспиш прав, както казват французите. А каква е действителността?

Екатерина Михайлова говори, че ОДС е в крак с реформата и всичко, каквото са обещали, е изпълнено. В действителност тя казва само това, което са изпълнили, но за това, което не са изпълнили, тя мълчи, защото в действителност думите на Иван Костов, че няма да ни излъже, се забравиха много бързо от управляващите. Най-важните точки от прокламираната програма бяха: осъждане отговорниците за сполетялата ни национална катастрофа, виновниците за лагерите и убийствата, оневиняване на осъдените от лъженародния противоконституционен съд и най-важното – разтуряне на БКП, превзпълтена в БСП, а сега в демократична левица (?!). Защо не прокараха закон, както стана в Германия, да не се заема в продължение на 10 години висша длъжност от комунисти в държавната йерархия? По този въпрос Йордан Соколов казва, че са закъснели (?).

А какво виждаме понастоящем? Членове на бившата БКП заемат най-отговорни длъжности в държавното ни управление, съдебната власт не е прочистена от тях, а за корупцията да не говорим, защото тя се шири по всички етажи на властта, което постоянно се напомня от ЕС. Комсомолски секретар ни поучава от БНТ на демокрация, напомнящ агитпропчиците от миналото, сменил другия комунистически послушник, удобен с помирителното си поведение. Стигна се дотам, че проф. Иван Младенов не се посвени да каже, че президентството розовее, защото в него заемат служби бивши членове на БКП.

При така създамата се обстановка Иван Костов забрави ли думите, които беше произнесъл на митинга пред църквата „Св. Александър Невски“, и още ли трябва да продължим да му вярваме, че не ни е излъгал?

ОДС загуби доверието на народа, което беше му дал при изборите, а загубеното доверие мъчно се връща. То е както недобросъвестния длъжник, който прави празни обещания, че ще върне задълженията си, което в действителност няма възможност вече да стори...

Ролята на религията и черквата в миналото и днес

О, народе с робски менталитет, защо не се помъчиш да направиш разлика между миналото и днес?

С идването на прабългарите и основаването на Първата българска държава през 679-681 г., не може да стане здрава гранитна спойка между българите и славянските племена, заселени на Балканския полуостров петдесет години преди тях. Между кварца, дошъл от север, и намерения местен пясък има празнини, които плашат хановите и велможите. Въоръжени със здрави принципи и желязна воля, българите сразяват Византия и поставят на географската карта името България. Те носят в сърцата си великия бог Тангра и силно вярват и изпълняват повелята му в нрави, традиции и обичаи. Това ги дели от покореното местно население. Управляващите кръгове чувстват разделението, продължаващо повече от две столетия, и търсят начин да разрешат този въпрос. С това именно се заема цар Борис Покръстител, който със своята далновидност съзнава, че една обща религия, черква, традиции, обичаи и език ще изиграят най-главната роля за обединението на новосъздадената държава. Господстващите среди в Европа по това време също така използват религията на Запад и Изток като средство за влияние. Така че великият държавник трябва да реши още една дилема, намираща се пред него. След дълго и обширно разглеждане на Запада и Изтока той се обръща към Византия и приема източното православие, което му предлага по-голяма независимост и условия, които преобразяват дотогавашната история – приема се да се хвали и служи Богу на четвърти език (черковнославянския), освен приетите дотогава гръцки, еврейски и латински езици.

След приемането и посрещането на учениците на светите братя Кирил и Методий (Климент, Наум и Ангеларий) лично от цар Борис, той изпраща собствения си син Симеон да следва в най-висшата школа в Цариград, и то не за да заеме престола, а да стане бъдещия патриарх на българската свободна и независима (със своя патриаршия) черква. Създава се първата българска епископия и първото дотогава висше училище в Охрид, което дава образованието на повече от три хиляди ученици, и то не само в духовно отношение, а и в земеобработване и овощарство. Сам Св. Климент, пръв български епископ и професор, се занимава и с присаждане на дръвчета от различни видове.

Естествено, промените не стават без жертви, те струват на Св. цар Борис собствения му син Владимир и повече от 50 знатни болярски фамилии. Той се съгласява да принесе в жертва всичко това на политическата власт, за да обедини народните маси в една християнска организирана държава. Това също налага на цар Борис да повика Симеон от манастира и да го постави на престола. С възкачването на цар Симеон се създават още по-добри условия за младата българска държава и черква. С превеждане на много черковни книги на приетия нов език книжнината в страната процъфтява. С това религията и черквата изиграват най-важната роля за обединението и правят здрава и просветена гранитна сплав, която просъществува и до днес.

Годините 891-925 се знаят като Златен век на България и въпреки ранната кончина на цар Симеон, добре изплетената държавна тъкан от баща и син дава оная принципност, преданост и вяра, която ярко се подчертава от великия патриарх Евтимий, който с достойнство на истински духовник стои смирено и без никакъв страх да бъде посечен от ятагана на турците главорези, оставайки верен на черква и държава, чиято независимост бе загубена през 1393 г.

И нека не забравим положението на българите след първите два века на робство. Специално през времето, когато се подписват търговските отношения между Турция, Франция и Англия през XVI-XVII век, така наречените капитулации. Поробеното население е експлоатирано и ограбвано до такава степен, че нямало какво да яде. Много от българите напускат своите домове и отиват в Цариград да търсят работа в градинарство, абаджийство, обущарство и казанджийство. В Цариград животът е по-добър, пък и отношението на властта не е така лошо поради това, че чужди

представители и легации на различни държави пребивават в града. Много от българите не знаят славното минало, слагат фесове на главите си и забравят, че са българи. И тогава пак черквата, манастирите и религията дават първия възрожденец – отец Паисий, който със своята „История славянобългарска“ изиграва най-важната роля за нашето Възраждане. Нека се гордеем и с Иларион Макариополски, който бе низвергнат в 1861 г. и отлъчен в 1872 г. за прочетения от него революционен акт на Великденската му служба през април 1860 г. Също така имената на екзарх Антим I, Панарет Пловдивски и Иларион Ловченски, низвергнати и отлъчени на 13 май 1872 г., но устояли в борбата за свободна българска екзархия. И тук дейността на духовните ни бащи продължават делото на цар Борис Покръстител.

От това ясно виждаме, че българската православна черква е в душата на българина и е споена с неговото битие. Тя е неговата могъща сила и упование, тя е вечен спътник в Първото, Второто и Третото българско царство.

Добре ни е известно, че християнството и Христовата черква имат своите врагове още от времето на Исуса Христа. Едни искат да го заменят с очаквания месия, други – с Мохамед, а трети, в които nihilismът унищожава всякакъв морал и съвест, се поддават на интернационалния комунизъм и приемат антихриста. Сатаната не се задоволи само с това: той втълпи в главите им, че трябва да използват лъжехристиянството и черквата, за да могат да постигнат своите пъклени планове в България и вън от нея. Обличайки аморални и предателски души в свещенически и владишки одежди, за да подлъжат и неутрализират българската емиграция, тук с мотото „Майката черква“, те представят комунистическия ад за рай и свобода. Едничката тяхна цел е да заменят бита, християнския морал и достойнството на трудолюбивия български народ и емиграция, с предателство, изменничество, аморалност и кощунство – качества, принадлежащи само на антихристи и комунисти. Известно е вече, че комунистите пропагандират на Запада с изявления на самия патриарх, че черквата в България се ползва с незапомнена свобода и че свещениците извършвали всички треби и са верни апостоли на Христа.

Ако приемем, че е така, защо, когато излеждавах присъдата си като политически затворник, заедно с мен бяха затворени много добри наши духовници, които бяха наказани само заради това, че извършваха своите треби? Мнозина от тях бяха избити и обесени. Също така добре се знае фактът, че много черкви са без свещеници, а някои от хубавите ни храмове са преобърнати на тютюневи складове за текезесетата и държавните стопанства. Много от черквите се нуждаят от ремонти, капят и се рушат, редките старинни икони са обезличени от влага. Миротлюбивите християни отделят от залька си за керемиди и други материали, обаче властите не дават разрешения за поправки. В много случаи лъжесвещениците, верни на властта, ги вземат и употребяват за свои лични нужди. За „наказание“ тези свещеници ги пращат на тренировка за заучаване на английски език и така подготвени пристигат на Запад да саботират, неутрализират и изпълняват поръчките на партията. Плачат с крокодилски сълзи за нашите некръстени деца тук, а дума не споменават, че там, в нашата поробена родина, бабите вземат своите некръстени внучета през нощта и тайно ги кръщават в къщата на някой стар свещеник, манастир или черква, защото това е престъпление по законите на партията в НРБ. Прави ми впечатление, че новодошлите на посещение млади хора от България не знаят как да се прекръстят. Нашите гробища там са осеяни от звезди, чукове и сърпове, а не традиционния кръст. Всичко това говори, че тези „апостоли на Христа“ не са изпълнили своите духовни задължения в България, а са изпратени, подготвени лъжесвещеници, да заблудят нас.

Докато цар Борис прие източното православие като обединително звено, атеистът председател Тодор Живков използва майката черква да ни приюти към лоното на атеизма.

Драги братя и сестри, мили сънародници, време е да видим разликата в религията и черквата от миналото и днес и да разобличим поп-Кръстьовците пред света. Нека организираме всички наши физически и интелектуални възможности в борбата против интернационалния комунизъм и дочакаме свободата на милата ни Родина.

Септември 1984 г.

*Отец Тома Кобаков – при Българската православна черква
„Св. Иван Рилски“, Ниагара Фалс, Канада*

Памет

Вашето минало си е ваше минало!

23 август трябва да е паневропейски ден на припомняне

В. „Сега”

Клаус Легеви, eurozine.com,
превод на сп. „Либерален преглед”/www.webcafe.bg

Добре известно е, че Европейският съюз е гигантска машина за хармонизация. Вземете например Решението на Европейския съвет от ноември 2008-а за борба чрез средствата на криминалното законодателство, против определени форми и начини на изразяване на расизъм и ксенофобия, например „публичното оневиняване, отричане или грубо тривиализиране на престъпления, свързани с геноцид”. Но ЕС успешно се противопоставя на изкушението да създаде обща политика по въпросите на историята въз основа на това рамково решение. В един доклад за Европейския парламент и съвета от декември 2010-а комисията изрежда цяла поредица от различни закони за паметта в страните членки, без да настоява за някакъв общ стандарт.

Но през април 2009 г. Европейският парламент повтори, че „Европа няма да бъде обединена, ако не успее да формира общо гледище върху историята, припознае нацизма, сталинизма и фашистките и комунистическите режими като общо наследство и осъществи честен и щателен дебат, разглеждащ техните престъпления през изминалия век”.

Такова твърдение би било невъзможно преди присъединяването на източноевропейските страни членки към ЕС. Само преди 12 години, по време на Стокхолмския

BRANDING SLAVES.

След като през 2001 г. френският парламент прие закон, който класифицира робството като престъпление срещу човечеството, се появи парламентарна инициатива, която призова за осветляване на „положителните аспекти” на колониализма.

международен форум по холокоста (2000 г.), европейските политици бяха се съсредоточили върху геноцида срещу европейските евреи – най-тежкото престъпление в историята на човечеството – като централен елемент от европейската колективна историческа памет и основна мотивация за борбата против расизма и дискриминацията в наши дни. Множество европейски нации обявиха 27 януари, деня на освобождението от концентрационния лагер в Аушвиц, за официален ден на припомняне. Аушвиц се превърна в един вид негативен основателски мит за следфашистка Европа и много страни са криминализирали отричането на холокоста. Макар че криминализирането на „лъжата за Аушвиц” е разбираемо, като се има предвид желанието да се защитят жертвите и честта на мъртвите, то е и проблематично. Въпреки че той отново и отново се потвърждава от Федералния конституци-

онен съд на Германия, законът, определян там като „закон за подбивна дейност срещу държавата“, налага значителни ограничения върху свободата на изразяването. Бившите съдии от Германския конституционен съд Хофман-Рийм и Хасемер биха предпочели криминализацията на отричането на холокоста да бъде прекратена.

Отдавна вече е време за една такава либерализация на германското криминално законодателство. Налагането на официално гледище върху историята, тоест смесването на държавния монопол върху насилието с един монопол върху историята, е отличителна черта на тоталитарните общества. Нещо повече, и други добронамерени европейски страни (например Франция през 1990 г.) последваха „немския норматив“ (по думите на Тимъти Гартън Аш) и също криминализираха отричането на холокоста.

Не беше изненада, че страните от Източно-централна Европа, които през 1990-а бяха освободени след 40, а в някои случаи и 50 години на съветска окупация, решиха да си създадат свои собствени законодателства, криминализиращи отричането на комунистическите престъпления, които за тях са по-належащи от защитата на западноевропейския отрицателен основателски мит за холокоста. Сандра Калниете, латвийска политичка, обясни през 2004-та, че и двете системи са „еднакво престъпни“ – гледище, което се споделя от мнозинствата в балтийските страни, в Полша и дори в Югоизточна Европа. А според чешкия закон „публичното отричане, поставяне под въпрос, оправдаване или оневиняване на геноцида, извършен от нацистите или геноцида, извършен от комунистите“ са наказуеми със затвор от шест месеца до три години. Ако отричането на холокоста би било криминализирано в цяла Европа, то с неизбежност ще се появят искания за същото третиране на престъпленията, извършени от Сталин и неговите другари.

През 2007 г. Европейският съвет изиска от комисията да изследва „дали е необходим

допълнителен инструмент за агресиване на публичното оневиняване, отричане или грубо тривиализиране на престъпленията на геноцида, престъпленията срещу човечеството и военните престъпления, насочени срещу групи от хора, определяни чрез критерии, различаващи се от онези на расата, цвета, религията, потеклото или националния и етническият произход, като (например) социален статус или политически убеждения“. И докато историците и директорите на музеи в Западна Европа нямат желание да се включат в този дебат, някои североамерикански учени като Тимъти Снайджър от университета „Йейл“ (с книгата си „Кървави земи, Европа между Сталин и Хитлер“, 2010) и Норман Неймарк от университета „Станфорд“ („Геноцидите на Сталин“, 2010) посочиха необходимостта от „други критерии“ и „допълнителни инструменти“. Те смятат, че дефиницията на понятието геноцид в ООН от 1948-а е непълна, тъй като тя не включва масовите преследвания по причини на „социален статус или политическа обвързаност“ (които днес се наричат „социоцид“). Тази клауза е била отстранена по онова време под съветски натиск.

Един пример, показващ докъде води всичко това, е официалната прокламация на правителството на украинския президент Ющенко от 2007 година, обявяваща украинския глад по време на сталинския режим от 1932/33 г. (така наречения „холодомор“) за геноцид против украинската нация.

По такъв начин (вчерашният) 23 август става възможен кандидата за един истински паневропейски ден на припомняне. На този ден през 1939 г. Третият райх и Съветският съюз изковават „Пакта Хитлер-Сталин“ с неговия секретен протокол, като с това на практика създават един вид разделение на работата между нацистка Германия и съветска Русия в окупираните територии от Източна Европа. Криминализацията на отричането на холокоста вдъхнови аналогични опити за забрана на отричането на други геноциди, особено на арменския геноцид

от 1915-1917 г. Няколко парламента про- караха законодателства, криминализиращи отричането на този геноцид, и това доведе до реални съдебни процеси в Швейцария и Франция. Европейският съюз неформално изисква Турция да признае, че случилото се действително е било геноцид, и да се откаже от официалната си позиция, според която събитията от 1915-1917 г. са военновре- менно клане, като предусловие за допускане на Турция в съюза. Реакцията на Турция срещу натиска от ЕС беше разочароваща: статия 301 от Турския наказателен кодекс, която криминализира актовете на „обида срещу турскостта“ (включваща и говорене за арменския геноцид), не беше променена съществено.

По подобен начин и постколониални- те историци сравняват престъпленията, извършени от европейските сили по време на колониализма, с Шоата (холокоста). Те разглеждат огромния брой на жертвите и високата степен на систематично пла- ниране и организация в двата случая като очевидно паралелни. През май 2001 г. френ- ският парламент прокара закон, предложен от родената във Френска Гвюана народна представителка Кристин Тобира, който класифицира робството като престъпле- ние срещу човечеството. Това доведе до съдебно преследване срещу историка Оливие Петр-Гренуйо, който отказва да разглежда робството просто като геноцид в критич- ната си книга, разглеждаща търговията с роби. И понеже всяко действие води до противодействие, през 2005 г. една парла- ментарна инициатива във Франция призова за осветляване на „положителните аспекти“ на колониализма. Историците отхвърлиха това предложение и всичко, което остава от опита да се създаде някакво стерилизи- рано гледище за историята, като един закон против обиждането или малтретирането на всеки човек, който се е бил за Франция в колониите.

Повече от 1000 френски (и други) учени участваха в мощен протест под мотото „Свобода за историята“, насочен против всякакви закони за паметта, независимо от това дали те се опитват да забраняват, или да предписват някакво специално гледище за историята. Те се борят за свободата на изразяването и академичните изследвания, както го прави и Европейската комисия в доклада, за който стана дума по-горе, където се поддържа гледището, че „официалните политически интерпретации на историче- ските факти не трябва да бъдат налагани със средствата на парламентарни решения“ и че „един парламент не може да издава по- становления върху миналото“.

Комисията поддържа приемането на 23 август като паневропейски празник и с това застава зад едно напълно антитоталитарно, но балансирано осъзнаване на европейската история, без да се насърчава каквато и да е „хармонизация“ или дори законодателни мерки против погрешни или обидни възгледи относно историята.

Опровергаването на подобни възгледи е отговорност на експертите и публичните дебати. Комисията желае една общеевро- пейска преоценка на историята да следва принципа „Вашето минало си е ваше ми- нало!“. С други думи, онова, към което те се стремят, е плурализъм в политиките на паметта, който трябва да бъде изграждан от всяко гражданско общество и от общ- ността от граждански общества в тех- ните взаимодействия едни с други. Дори катастрофата на полския правителствен самолет на път за Катин, която унищожи голяма част от днешния полски елит, имаше неочаквани положителни последици, тъй като клането на един по-ранен полски военен елит беше дискутирано по един по-честен и открит начин в Русия, както и в това, че собственото полско участие в холокоста и прогонването на немското население днес вече става част от колективната памет на страната.

Символ на духовна светлина и просвета

За българина образите на Св. Св. Кирил и Методий са **символ на светлина и просвета**. Те не са работили в България, но въпреки това извършват велико дело, което е от голямо значение за формирането и развитието на народа ни. Със създаването на азбуката ни и превеждането на главните църковни книги се поставя рязка граница между гръцката (в България) и немската (в Моравия и Панония) книги, от една страна, и славянската – от друга. Така се обособява отделно **славянският духовен свят**. Това дава възможност на славяните и прабългарите в държавата на княз Борис да се слоят духовно и етнически в едно цяло. Заедно с религиозния и езиково светогледен дуализъм изчезва и битовият такъв. Така се формира общо **славянобългарско съзнание**, което играе важна роля във **формирането на българския народ**.

Създаването на славянската азбука и книга, което е основата на грамотност и просвета дава тласък на умствения живот у нас, предпоставка е за появата на училищата. Писмеността позволява да се струпа на едно място и у едно лице **духовното богатство на страната ни**, което без нея е пръснато и несистематизирано. Нуждата от писменост става все по-голяма. Отначало тя се задоволява с гръцкия език и писмо. Черноризец Храбър споменава, че и след покръстването ни мнозина са принудени да пишат славянската реч с гръцки и римски букви, но са затруднени, че в латинската и гръцката азбуки няма буквен писмен знак за много славянски звуци: ч, ш, з, ж, щ, ъ. Съставителят на славянската азбука Св. Кирил я усъвършенства с нови букви, с които се означават всички славянски звуци.

Заедно с азбуката славяните се сдобиват и със своя **книжовност**. Успоредно с това възникват **училището и учебно-преподавателската дейност**, където се учи и преподава **знание**. В столицата на великоморавското княжество Велеград Кирил и Методий се отдават на усилен учителска и проповедническа дейност. Събират около себе си голям брой ученици, които учат на славянско четмо и писмо. В гр. Блатно, столицата на панонските славяни, чийто княз е Коцел, който се интересува от тяхната дейност, им дава за ученици 50 свои поданици. **Климент и Наум** развиват у нас богата просветна дейност и поставят началото на **българското училищно дело, те са първи наши учители по четмо и писмо**.

Богата и разнообразна е дейността на Св. Св. Кирил и Методий като учители. Тесни и разнообразни са връзките с учениците им: възпитателна, проповедна и учебна дейност – превръщат се в **апостоли за разпространяването на източноправославното християнство**. Работят със слово и перо за неговото възтържествуване. Заслугата им за славянството е оценена високо, а славата им се разнася из страната ни още през IX век. В началото на X век са канонизирани за светци и поставени в календара – 11 май, а 24 май става националният ни празник на просветата и културата. Първото бляскаво публично празнуване става през 1860 г. Оттогава образите на светите братя Кирил и Методий за българина стават **символ за духовна светлина и просвета** – най-свидният, най-милият, най-масово празнуваният ден.

Елена Вачева, Хасково

Пишат ни

Уважаема редакция на сп. „Борба”,

С това наше писмо изразявам мнението както на Областния съвет на Съюза на репресираните от комунизма в Шумен, така и на Централното ръководство относно намерението на президента г-н Плевнелиев за създаване на музей на ДС.

Адмираме тази идея да се създаде музей, който да напомня на поколенията за безчовечния режим на комунистическата тоталитарна система. Но не можем да се съгласим с формата музей на ДС. Обикновено понятието музей се възприема като културно-историческа институция, където се съхраняват някакви ценни и обществено значими експонати – било то в областта на културата, изкуството, науката, атрибути от битието на големи обществени личности и т.н., т.е. нещо позитивно. Допустимо е в интерес на историческата истина и нравствена справедливост музеят да отразява и негативни явления, но акцентът да падне върху жертвите, а не върху палачите. Това води до разводняване на въздействието върху мисленето на хората, посетили музея. Накратко казано, чудесно е да има музей на жертвите на ДС, а още по-правилно – на жертвите на комунистическия тоталитарен режим. Само тогава социалният рефлекс ще бъде положителен, като предупреждение срещу това социално зло – съветския тип комунизъм (болшевиизма), което никога не трябва да се повтаря!

Преди 10 ноември 1989 г. се правеха музейни сбирки на МВР, където се възхваляваше дейността на ДС като „меч” на партията ръководителка в борбата с „враговете” на „народната” власт – „фашистите” и агентите на капитализма и империализма.

Освен това крайно време е българската общественост да разбере, че главният виновник за хилядите жертви на комунизма не е ДС, а висшите органи на БКП – Политбюро и ЦК на БКП. Те създадоха ДС и им нареждаха какво да правят и как да го правят, а днес с цялото си безочие, си измиват ръцете с ДС.

Предлагаме в този музей на жертвите на комунистическия тоталитарен режим да има няколко зали:

Зала 1 – да представя архивни материали, решения и указания на Политбюро и ЦК на БКП към ДС за смазване на свободата и демокрацията в България, най-жестоката физическа разправа с опозицията след 9 септември 1944 г. и несъгласните с мероприятията на „народната” власт (указания на Г. Димитров, Трайчо Костов, Антон Югов, Вълко Червенков, Тодор Живков и т.н.). Точно от зала 1 българският народ трябва да разбере кой е главният виновник за жертвите на комунистическия тоталитарен режим (ДС беше само инструмент в ръцете на Политбюро и ЦК на БКП).

Зала 2 – да се представят архивни материали за структурата на ДС и съответните ѝ отдели в хронологичен ред: отдел „А” след 9 септември 1944 г., първи отдел (1947 г.), трето секретно политуправление (1952 г.), шесто управление (1967-1990 г.). Да се покажат и архивни материали от огромната мрежа на доносниците на ДС, които бяха обхванали като октопод всички слоеве на българския народ. Зала 2 трябва да показва, че независимо отменящите се структури на ДС тя е имала една основна задача – стриктно да изпълнява нарежданията на Политбюро и ЦК и да смазва всяка съпротива срещу партийната политика. При използване на методите на следствието и целия инструментариум от следенето през следствието до съда и местата за въдворяване (затвори и концлагери) ДС е използвала и богатият опит на КГБ.

Зала 3 – сърцевината на музея. Да покаже осеяната с комунистически концлагери и затвори територия на България. Архивни материали за лагерите в Белене, Куциян, Скравена, Ловеч и т.н. Разкази от малцината останали живи затворници и концлагеристи за зверските изтезания и побоища. Спомена на наследници на избитите без съд и присъда хиляди невинни жертви на комунистическия тоталитарен режим. Архивни материали от „народния съд”, който издаде 2730 смъртни присъди. Архивни материали за съпротивата на „горяните”, за съпротивата на българското селячество срещу насилствената колективизация на селското стопанство и т.н.

Само така музеят на жертвите на комунизма ще изиграе своята положителна роля като неугасващ спомен за един безчовечен режим.

В Германия със закон са забранени всякакви превъплъщения на атрибутите на нацизма, а бившият нацистки лагер Дахау е превърнат в музей на жертвите на националсоциализма.

Видяхме какви последствия има музеят на тоталитарното изкуство. Болшевиките от БСП взеха „лице“ и почнаха да вдигат паметници на своите идоли. На Т. Живков в Правец, на Г. Димитров – в Димитровград, на Антон Югов – Поликастро и т.н. Болшевиките се възползват от голямата толерантност на Б. Борисов и ПП ГЕРБ и дебнат удобен момент да им забият ножа в гърба.

Съюзът на репресираните ще направи всичко възможно това да не се случи.

*С почит: Цветан Цанински – председател на Областната организация
на Съюза на репресираните в Шумен
и зам.-председател на Централното ръководство
на Съюза на репресираните от комунизма „Памет“*

Това не е простотия, а...

Във в. „Телеграф“ от 11 юни 2012 г. беше поместена статия под надслов: „Изпратиха Уорлик с „Батальонът се строява“ и съветската песен „Вставай, старана огромная“. Това събитие е станало пред посолството на САЩ. Тук ще спомена, че както е отбелязано в посочения по-горе вестник, тази инициатива е организирана в социалната мрежа „Фейсбук“ и въпреки че е получила огромна подкрепа в интернет, пред посолството са се събрали едва 20-ина младежи, които били недоволни от поведението на дипломата. Те демонстрирали отношението си към дипломата с надписи като „Без Уорлик е по-добре, ликувай, България“, „Уорлик си тръгва“ и др. За по-голям цинизъм организаторите донесли две чинии с кебапчета, за да не огладнее дипломатът по пътя за САЩ. В този материал е поместено и това: „Демонстрантите били придружени и от ромски оркестър „Каручка“ – автор на тематичния „кючек“, адресиран за президента на САЩ Барак Обама.“ По това време посланик Уорлик бил на посещение в черноморския курорт Албена и за съжаление не успял да чуе нито разнообразния репертоар, нито да получи кебапчетата за изпроводяк. Съобщава се, че той направил със самолет от летището в Балчик небесна обиколка, за да се наслади на прелестите на България. При посещението си в Албена г-н посланик Уорлик дал изявление за добрите взаимоотношения между България и САЩ, като това не се изразявало само в политически жестове, а било подкрепено от добри икономически отношения, като не липсвали такива и в областта на здравеопазването, туризма и др. Това е в общи линии, което се е случило пред посолството на САЩ.

И тук си позволявам да поставя няколко въпроса, адресирани към нашите държавни мъже, които са в правителството на г-н Бойко Борисов. Одобряват ли подобни цинични прояви? Нямаше ли орган, който да спре подобно нещо? Но очевидно е, че няма. Тук ще припомня един друг скандален случай, когато по време на Втората световна война журналист от столичен вестник беше нарекъл съпругата на президента Рузвелт „кикумора“. Правителството беше обявило и война на САЩ, която беше наречена „символична“, а такова понятие във военната терминология не съществува. И тази „символична война“ струваше на Родината тежки бомбардировки над София и други градове, но българската армия по понятни причини не можа да отговори на тези действия. Не трябва ли и не е ли задължително компетентни държавни органи да поднесат извинение на посланик Уорлик за тази, бих я нарекъл, грастична хулиганска проява? Българското правителство трябва да пази като зеницата на очите си всичко това, което е изградено между двете страни, и да пресече пътя на подобни прояви. Нещо повече, във възможностите на МВР е да открие тези млади, добре платени за действията си, и да разбере кой стои зад всичко това. Да развиваме демокрацията в България, но не по този път.

Н. Начев

Димитър Х. Попов е известен изследовател на българската история и анализатор на геополитическите и геостратегическите процеси, които движат интересите на основните глобални сили в съвременния свят. Достатъчно е да споменем двукратно му „Истината е винаги горчива“, в която документирано разглежда противоречивата съдба на г-р Г. М. Димитров. Книгата предизвиква международен интерес в средата на 90-те години на миналия век и присъства във всички големи световни библиотеки.

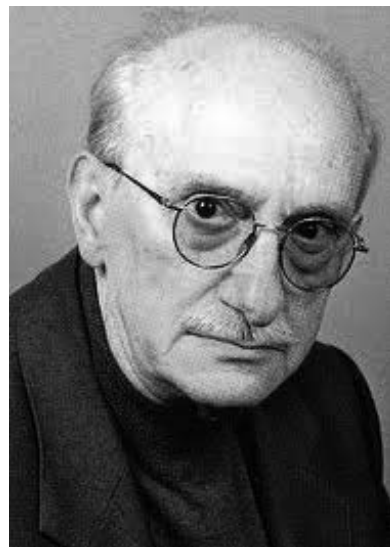
Друг сериозен негов труд е „Глобални заплахи“ (2007), където посочва движещите сили на т.нар. големи играчи в съвременния свят за осигуряване на енергийни суровини, сфери на влияние и присъствие в невралгични райони.

В студията „Кръговрати на историята“, която ви предлага, Димитър Х. Попов търси аналози в миналото, за да докаже бавната промяна в човешкото поведение и в човешкия характер, а оттам и в политиката като вид човешка дейност.

Авторът съсредоточава вниманието си върху наречения от него „Бермудски триъгълник“ алегория, която използва за САЩ, Русия и Китай, и за проблемите, възникващи от сблъсъка на интересите между тези страни.

Димитър Х. Попов разглежда и съдбата на Европейския съюз, който според него има много завистници. Особено ако тенденцията да се превърне във федерална държава се засили и стане реална.

Със загриженост авторът се спира върху съдбата на България и на другите християнски държави на Балканите, които са на границите с исляма. Според него дълбокото егоистично, а възможно и комерсиално отношение на управляващите среди в ЕС срещу приемането на Турция в Съюза неизбежно, рано или късно, ще предизвика ислямистка експлозия по нашата югоизточна граница. И аналогията, която Димитър Х. Попов прави със собствената ни средновековна история, като напомня за края на държавното ни съществуване през 1393 г. и причините за него, много от които наблюдаваме и сега, са силен аргумент и апел на автора към държавниците на България и на Европейския съюз за политическа и стратегическа прозорливост по отношение на Турция. Защото, предупреждава Димитър Х. Попов, „ние сме границата“.

ВАЖНО

ВАЖНО

Книгата „Кръстопът на историята“ след прочитането ѝ ще задоволи и най-претенциозните литературни и исторически изисквания на читателите. Тя може да бъде получена за България и чужбина от представителството на Българския национален фронт (БНФ) в България на адрес: област Пазарджик, 4470 гр. Белово, ул. „Алабак“ 21 – Гошо Петров Спасов, срещу заплащане: за България – цена 8 лв.; за страни в пределите на Европа – цена 6 евро; за страни извън Европа – цена 8 щ.д., **или общо в лева, приравнени към дневния курс за съответната валута.** В цената са включени и пощенските разноски по изпращането на книгата. За поръчка на повече от 5 (пет) книги се прави отстъпка от 20%.

Представителството на БНФ (Инк.) в България и редакцията на сп. „Борба“ известяват читателите на списанието, че чрез закупуване на книгата те косвено подпомагат издаването на сп. „Борба“, което, както е известно, се разпространява безплатно.

За информация: тел. (02) 444 51 56, мобилен тел.: 0887 00 44 51.

Представителство на БНФ, Инк.

БЪРБА®

ЗА НОВА БЪЛГАРИЯ

Хората са на мегдана
да се хванат на хорото
пак с надежда за промяна
търсят пътя към доброто.

(От сборника "Българката" на В. Борисова)

**Въра
Сила
Суверенитетъ**

Печатъ: Отечество ООД